

[Ejnar Kjær.]

Vanskeligheder. Men naar dette er sagt, skal det ogsaa siges, at den Indsats, der her skal gøres, maa tage Sigte paa alle. Man maa søge at lade den naa ud til alle, man kan ikke lade enkelte Erhverv eller Befolkningsgrupper gaa for Lud og koldt Vand, medens man over for andre søger at mildne Krisens Slag. Ja, jeg er fuldkommen klar over, at man fra Regeringspartierne Side kan gøre det — man har jo Magten dertil —, men jeg ønsker at sige, at det bliver i alt Fald ikke med vor Medvirken.

Boeck-Hansen: Jeg maa desværre sige, at jeg kan ikke deltage i det ærede Medlem Hr. Einer-Jensens Lovprisning af Ministeren for den Hastighed, hvormed han har fremsat dette Lovforslag, thi jeg synes ikke, han har hastet synderligt. Fremsættelsen af et Lovforslag den 5. December, som i Realiteten skal træde i Kraft den 1. December, kan efter min Mening ikke ligefrem kaldes et Eksempel paa stor Hastighed. Derimod kan jeg meget godt forstaa, at den højtærede Socialminister fremsætter Lovforslag, der angaar de arbejdsløse, for det er jo utvivlsomt, at vi gaar vanskelige Tider, en vanskelig Vinter i Møde, og der er al god Grund for den Mand, der har paataget sig at hjælpe paa de arbejdsløses Vilkaar, til at se denne Vinter i Møde med en vis Bekymring. Der er vist heller ingen Tvivl om, at vi maa ind paa at faa gennemført større Sparsommelighed i Samfundet, end vi praktiserer i Øjeblikket. Selv om det kan blive ubehageligt nok, er jeg bange for, at Udviklingen ligefrem kan komme til at tvinge os alle sammen lige fra øverst til nederst til at spare,

Naar der nu skal spares, er det efter min Mening først og fremmest importerede Varer, der skal spares paa, og ikke saa meget paa indenlandsk Arbejdskraft; den har vi rigeligt af, og kunde man bare faa den omsat i Værdier, vilde det betyde ganske overordentlig meget for vort Samfund, navnlig hvis de beskæftigedes Arbejdsløn saa i hvert Fald i nogen Grad kunde anvendes til at sikre, at Arbejdsløshedsperioder ikke blev saa vanskelige, som de altid er, naar vedkommende skal klare sig alene med sin Arbejdsløshedsforsikring. Naar der er Tale om Besparelser, er det selvfølgelig, at man ikke just skal begynde med dem, der tjener mindst. Det er nok ikke netop der, man skal begynde, men Kravet kommer utvivlsomt til os alle. Endnu mindre kan man sige, at Besparelsesbestræbelserne først

og fremmest skal begynde hos dem, der intet Arbejde har.

Der er mellem Arbejdere og Arbejdsgivere vedtaget en Overenskomst, som medfører en Pristalsregulering. Jeg vil gerne understrege, at denne Pristalsregulering ikke er af en saadan Art, at de højeste Lønninger følger procentvis med; men de laveste Lønninger har faaet noget mere. Dette maa synes at være en Fordel ved Ordningen, men om den nationaløkonomisk set er rigtig, er vel et andet Spørgsmaal; i hvert Fald tror jeg, at den er praktisk, idet Uro paa Arbejdsmarkedet ogsaa kan bringe meget store nationaløkonomiske Vanskeligheder, ja, større end dem, en saadan Overenskomst vil kunne give. Men saa maa man ogsaa huske paa, at den Pristalsregulering, der er gennemført, er ikke en saadan, at det er Lønnen, der i første Række foraarsager, at Pristallet stiger; Pristalsreguleringen kommer nemlig først *efter*, at Pristallet er blevet offentliggjort; med andre Ord: vil man holde Lønningerne nede, maa man sætte ind paa andre Omraader end netop Lønningerne, og lykkes det her at holde Priserne nede, saa vil Lønningerne ogsaa blive holdt nede. Dette er noget, man maaske ogsaa paa andre Omraader kunde tage op til Overvejelse.

Jeg maa maaske have Lov at indflette, at naar man har givet Arbejderne en Pristalsregulering, maa man da haabe, at Arbejdsgiverne ikke glemmer, at de ogsaa har en Funktionærstab, som maaske paa forskellig Maade kunde trænge til økonomisk Støtte. Men, som sagt, det er ikke her, jeg først og fremmest tænker paa, at Besparelsen skal iværksættes.

Hvad de foreliggende Lovforslag angaar, maa jeg om det første sige, at det jo i Virkeligheden deler sig i to Dele. Den ene drejer sig om Ændringer i selve Reglerne for Tilskuddet til de forskellige Arbejdsløshedskasser, saaledes at Tilskuddet dels i høj Grad er afhængigt af den Middelfortjeneste, som Medlemmerne har inden for den paagældende Kasse, dels er afhængigt af, hvor stor Arbejdsløsheden er. Det andet er en ligefrem Forskydning, en vandret Forskydning, om jeg saa maa sige, af Skalaen efter Prisreguleringen, saaledes at Tilskuddet i nogen Grad bliver afpasset efter det til enhver Tid gældende Pristal.

Jeg vil her gerne straks sige, at vort Parti altid har været og stadig er Tilhænger af Princippet Forsikring mod Arbejdsløshed; dette Forsikringsprincip sætter Det konservative Folkeparti højt. Og vi